

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2025 r.,  
sprawy F. S., Ł. T., P. K., A. S., P. Z., M. K., A. K. i J. C.  
skazanych z art. 258 § 1 k.k. i innych  
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23  
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie  
z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22

**oddala wszystkie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a  
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża  
skazanych w częściach na nich przypadających.**

[J.J.]

## UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22, kasacje złożyli obrońcy skazanych: J. C., P. K., M. K., A. K., F. S., A. S., Ł. T., P. Z..

Anna Pałka – prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie w pisemnej odpowiedzi na te kasacje wniosła o oddalenie kasacji złożonych przez obrońców skazanych J. C., P. K., M. K., A. K., F. S., A. S., Ł. T. i P. Z. jako oczywiście bezzasadnych (por. pismo z dnia 3 grudnia 2024 r., Sygn. akt [...]).

**Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Wszystkie dziewięć kasacji złożonych w niniejszej sprawie jest oczywiście bezzasadnych w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., na co trafnie wskazano w pisemnej odpowiedzi na te kasacje. W doktrynie podkreśla się, że kasacja oczywiście bezzasadna to taka kasacja, która bądź to już po jej analizie i skonfrontowaniu z materiałami sprawy, bez potrzeby głębszego w nie wnikania, bądź po takim wniknięciu, jest w sposób niebudzący wątpliwości niezasadna, gdyż stanowi jedynie polemikę z argumentacją sądu, którego orzeczenie zaskarża lub przedstawia argumentację nie mającą żadnego pokrycia w przepisach prawa albo nieprzystającą do realiów danego procesu lub wskazuje na uchybienia, jakie w ogóle w niepowtarzalnych realiach danej sprawy nie wystąpiły, albo na uchybienia, które wprawdzie rzeczywiście wystąpiły, ale nie budzi żadnych wątpliwości, iż nie mogły one mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonego kasacją orzeczenia (por. np. T. Grzegorzczak, Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia w sprawach karnych i jej skuteczność w praktyce, Państwo i Prawo 2015, nr 6, L. Paprzycki, Oczywiście bezzasadność i oczywiście zasadność kasacji, w: P. Hofmański, K. Zgryzek (red.), Współczesne problemy procesu karnego i wymiaru sprawiedliwości. Księga ku czci Profesora Kazimierza Marszała, Katowice 2003). Pamiętać trzeba, że w polskim modelu środków odwoławczych w sprawach karnych, kasacja strony, jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i jej podstaw (przyczyn kasacyjnych) nie można w żadnym wypadku łączyć z przyczynami odwoławczymi charakterystycznymi dla apelacji. Kasacja strony jest wnoszona od orzeczenia sądu odwoławczego, nie zaś od orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jasno wynika z treści przepisu art. 519 k.p.k. W przypadku apelacji zarzuty mogą obejmować: obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 a k.p.k.), obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), rażącą niewspółmierność orzeczonej kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Kontrolą zaś kasacyjną

objęte są wyłącznie kwestie prawne, i to jeszcze zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k. popełnionych przez sąd odwoławczy. W myśl tego przepisu podstawą kasacyjną, oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (gdzie są wskazane tzw. bezwzględne podstawy uchylania zaskarżonego orzeczenia), może być jedynie inne rażące naruszenie prawa (przepisów prawa materialnego, jak też przepisów prawa procesowego), jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. W trybie kasacji dochodzi zatem do kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem, w zasadzie, badania prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji, nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i na podstawie własnej ich oceny kontrolować poprawność dokonanych ustaleń faktycznych. Z wagi na przyjęty w Polsce model postępowania kasacyjnego nie jest też możliwe, aby Sąd Najwyższy dokonał swojej własnej oceny przeprowadzonych dowodów. Rola Sądu Najwyższego rozpoznającego kasację sprowadza się wyłącznie do oceny zarzutów, a następnie podjęcia decyzji w tym zakresie. Nie wydaje się trafne przyjęcie, że Sąd Najwyższy powinien oceniać zarzuty kasacyjne jedynie w zakresie decyzji pierwotnej, tj. uwzględnienia kasacji, a następnie będzie miał otwartą drogę do własnej oceny uprzednio przeprowadzonych dowodów i mógł decydować, czy np. zeznania danego świadka były wiarygodne. Sąd Najwyższy nie jest powołany do bezpośredniego stosowania reguł rozumowania określonych w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., ale jedynie do kontroli tego, czy reguły te zostały prawidłowo zastosowane w poddanym kontroli kasacyjnej orzeczeniu sądu (por. np. M. Zbrojewska, Rola i stanowisko prawne Sądu Najwyższego w procesie karnym, Warszawa 2013, s. 301).

#### **Oдноśnie kasacji adwokata M. S. – obrońcy skazanego J. C..**

Ne można podzielić zarzutów tej kasacji. Podniesiony pkt I kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, to w istocie niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Czyn w kształcie ujętym w pkt XXXI aktu oskarżenia wyczerpuje bowiem znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., zaś kwestia oceny relacji między

J. C. a F. S., to przecież problem ustaleń faktycznych. Powszechnie przyjmuje się, że skoro błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, to nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę błędnych ustaleń faktycznych – „naruszeniem przepisów prawa materialnego” lub „naruszeniem przepisów prawa procesowego”, nie może zobowiązywać, ani też uprawniać Sądu Najwyższego – orzekającego w postępowaniu kasacyjnym, do badania pod pozorem tak zredagowanego zarzutu, zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego kasacją wyroku. Nie doszło też do rażącej obrazu przepisów wskazanych w zarzucie II pkt 1 i pkt 3, poprzez przyjęcie danych z aplikacji A. i nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłych z zakresu informatyki i slangu „narkotykowego”. W tym zakresie Sąd Najwyższy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23 (k. 108 – 109), zwłaszcza co do oceny powodów zmiany wyjaśnień J. C., jak i używania telefonu któremu przypisano nick „[...]”. Nie dopatrył się również Sąd Najwyższy naruszenia i to rażącego, jak wymaga tego unormowanie art. 523 § 1 k.p.k., przepisu art. 587 k.p.k. w zw. z art. 49 Konstytucji RP oraz art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zarzut II pkt 2). W pełni Sąd Najwyższy podziela w tym zakresie pogłębiony wywód Sądu Apelacyjnego w Krakowie i nie widząc potrzeby jego powtarzania odsyła do s. 78 - 90 pisemnego uzasadnienia wyroku z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23. Jak wynika z akt sprawy, ani Sąd Okręgowy w Tarnowie, ani Sąd Apelacyjny w Krakowie, nie powzięły nieusuwalnych wątpliwości w zakresie ustaleń w zakresie czynów zarzucanych J. C. (czyny z pkt XXXI, pkt XXXII, pkt XXXIII), nie można zatem zasadnie wywodzić o naruszeniu art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. (zarzut II pkt 4). Ujęty w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. zakaz *in dubio pro reo*, będący konsekwencją konstytucyjnej zasady domniemania niewinności (por. art. 42 ust. 3 Konstytucji RP), może zostać naruszony przez sąd jedynie wówczas gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich rozstrzygnięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1997 r., sygn. akt V KKN 292/96, OSN Prok. i Pr. 1997, nr 9, poz. 7, postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 r., sygn. akt V KKN 90/01, LEX nr 53913).

**Odnosnie kasacji adwokata D. G. – obrońcy skazanego P. K..**

Zarzuty tej kasacji nie są zasadne. W zarzucie kasacyjnym z pkt 1 wskazano rażące naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. art. 9 § 1 k.p.k. Wbrew pogładowi Autora kasacji nie można zgodzić się, iż w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w Krakowie rażąco naruszył przepis art. 433 § 2 k.p.k. Wystarczy przeczytać zarzuty zawarte w apelacji obrońcy P. K. z dnia 20 marca 2023 r. (strony 2 i 3 tego pisma), a następnie, nawet pobieżnie, zapoznać się z treścią obszernego, liczącego 130 stron, pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, by dostrzec, iż tenże Sąd odniósł się w wystarczającym zakresie do kwestii podniesionych w apelacji. Zauważyć należy, iż „zwykła” obraza przepisu art. 433 § 2 k.p.k. ma miejsce, gdy sąd odwoławczy pomija zupełnie w swych rozważaniach zarzuty zawarte w środku odwoławczym. Natomiast, co jest konieczne w postępowaniu kasacyjnym, o istotnym wpływie "rażącego naruszenia prawa", tj. przepisów określających zasady kontroli odwoławczej, na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., statuującego podstawy kasacyjne, można mówić tylko wtedy, gdy jest możliwe wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie sądu odwoławczego byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego, które w sprawie zostało wydane. W konsekwencji zarzuty kasacyjne muszą w sposób "punktowy" wykazywać oczywistą wadliwość w rozumowaniu sądu odwoławczego w sferze oceny trafności bądź nietrafności zarzutów apelacyjnych i nie mogą być prostym ich powtórzeniem. Przypomnieć również należy, iż z art. 537a k.p.k. jasno wynika, że nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, iż jego pisemne uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Konsekwencją tego przepisu, jest bezprzedmiotowość stawiania w kasacji zarzutu rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. Także oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 2 kasacji, to jest zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej P. K., gdyż przecież w przepisie art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k., wprowadzono dla strony, w przypadku złożenia przez nią kasacji, zasadę wykluczającą oparcie kasacji na zarzucie rażącej niewspółmierności kary.

**Odniesienie kasacji adwokata A. M. – obrońcy skazanego M. K..**

Zarzuty tej kasacji są bezzasadne. Zarzuty kasacji ujęte w pkt 1 – 7 pod pozorem naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie przepisu art. 433 § 2 k.p.k., czyli nienależytego rozpoznania zarzutów apelacyjnych, w rzeczywistości zmierzają do przeprowadzenia kontroli ustaleń faktycznych przyjętych dla podstawy skazania M. K.. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może zostać naruszony jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w środku odwoławczym (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II KK 127/12). W doktrynie podnosi się, że nie ma naruszenia wymogu z art. 433 § 2 k.p.k., jeżeli odniesienie takie, choć zbiorcze istnieje, tyle, że nie spełnia wymogów o których mowa w art. 457 § 3 k.p.k. (por. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1 – 467, Warszawa 2014, s. 1431 – 1432). Oczywiście stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, zależy od zawartości oraz jakości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, a także poziomu argumentacji z apelacji (por. W. Koziół, Uzasadnienia rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w sprawach karnych, w: I. Rząd – Grochowska, M. Grochowski (red.), Uzasadnienia decyzji stosowania prawa, Warszawa 2015, s. 290 – 303). Również w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka – dalej powoływany jako ETPCz, wskazuje się, że z uzasadnienia musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone (por. np. wyrok ETPCz z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie Boldea przeciwko Rumunii, skarga nr 19997/02, § 30), zaś sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego odnoszenia się do każdej kwestii (por. np. wyrok ETPCz z dnia 19 kwietnia 1994 r. w sprawie Van de Hurk przeciwko Holandii, skarga nr 16034/90, § 61). Analiza pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, wbrew odmiennemu pogładowi Autora kasacji, nie pozwala na podzielenie Jego koncepcji nierzetelnego przeprowadzenia przez ten Sąd kontroli odwoławczej skazującego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie. Nie mamy do czynienia w realiach niniejszej sprawy z rażącą, jak wymaga tego przepis art. 523 § 1 k.p.k., obrazą przepisu art. 433 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny we Krakowie kontrolując z

perspektywy zarzutów apelacyjnych, zaskarżony skazujący wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22, dokonał w sposób poprawny kontroli tego wyroku, wskazał dlaczego podziela ustalenie sądu pierwszej instancji, a także rozstrzygnięcie co do wymiaru kary (por. np. s. 121- 122 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23). Kontrola kasacyjna wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, nie pozwala na podzielenie tez zawartych w zarzutach z pkt 9 i pkt 10 kasacji, iż doszło do rażącego naruszenia przez ten Sąd przepisów: art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., gdyż w dniu 6 grudnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił wniosek dowodowy zawarty w apelacji obrońcy M. K., jak i wniosek dowodowy zawarty w piśmie tego obrońcy z dnia 20 listopada 2023 r. Decyzje procesowe podjęte w tym względzie przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, znajdują oparcie w przepisach procesowych, nie można dopatrzyć się w realiach sprawy, iż rażąco naruszono przepisy wskazane w tych zarzutach.

#### **Oдноśnie kasacji adwokata D. M. – obrońcy skazanego A. K..**

Bezzasadne są zarzuty podniesione w tej kasacji. Autor kasacji zapomina, że kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co wyraźnie wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że nie można w niej podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie pierwszoinstancyjne, a tak trzeba ocenić podniesione w tej kasacji zarzuty cyt. "obraży prawa procesowego, a to a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom świadka A. K., podczas gdy jego zeznania zdaniem obrony:

1. nie są potwierdzone innymi dowodami;
2. nie są spontaniczne;
3. nie są konsekwentne i stanowcze;
4. są wyrazem osobistego zainteresowania świadka w celu osiągnięcia łagodnej kary,

5. zeznania te mają umniejszyć stopień własnego zaangażowania świadka w handel

narkotykami czym świadek chciał uwiarygodnić słuszość zastosowania wobec siebie dobrodziejstwa instytucji opisanej w art. 60 § 3 k.k.

b.) art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez:

6. rażącą lakoniczność uzasadnienia wyrażającą się w braku jakiejkolwiek innej argumentacji;

7. oprócz uznania bez jakichkolwiek wątpliwości, że zeznania świadka A. K. polegają na prawdzie i są niepodważalne;

8. uznanie przez Sąd II Instancji, że zeznania A. K. zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności i przyjęcie ich za podstawę czynionych ustaleń faktycznych, bo znajdowały potwierdzenie w innych zgromadzonych dowodach, podczas gdy materiał zgromadzony w aktach sprawy nie potwierdza zeznań A. K. w jakimkolwiek zakresie.”

Autor kasacji nie stawia zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie przepisu art. 433 § 2 k.p.k., który określa obowiązek sądu odwoławczego dokonującego kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji.

**Odnosnie kasacji adwokat K. S. substytutą adwokata G. D. obrońcy skazanego F. S..**

Zarzuty kasacji nie zasługują na uwzględnienie. W apelacji z dnia 22 marca 2023 r. złożonej od skazującego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22, obrońca F. S. zarzucił w pkt I obrazę licznych przepisów postępowania, pkt II obrazę prawa materialnego, a w pkt III rażącą niewspółmierność orzeczonych kar. Procedura karna określone w zarzutach apelacji uchybienia lokuje w kategorii tzw. względnych powodów odwoławczych. Wskazany zaś przez obrońcę w kasacji, pkt 1, pkt 2 - zarzut z pkt I, jako rażąco naruszony przepis art. 433 § 2 k.p.k., nakłada na sąd odwoławczy obowiązek rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w środku odwoławczym i z tego obowiązku Sąd Apelacyjny w Krakowie się wywiązał. Niekwestionowane jest, że F. S. został w dniu 21 maja 2021 r. zatrzymany przez funkcjonariuszy CBŚP, a w prowadzonym przez niego pojeździe ujawniono 21 worków z marihuaną. Nadto



zabezpieczono telefon w którym była zainstalowana aplikacja A.. Między innymi zapisy z rozmów telefonicznych utrwalonych tą aplikacją, a także wyjaśnienia T. K., K. T. i J. C., były podstawą ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w Tarnowie, które podzielił, z perspektywy zarzutów apelacyjnych, dokonujący instancyjnej kontroli Sąd Apelacyjny w Krakowie. W pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, w wystarczającym stopniu odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy F. S.. Podnosząc w kasacji zarzuty obrazy art. 237 k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 3 ustawy o Policji w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., w konsekwencji naruszenie art. 31 ust. 3, art. 49, art. 51 ust. 2 Konstytucji RP oraz art.8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także obrazy art. 587 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 9 umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki o wzmocnieniu współpracy w dziedzinie zapobiegania i zwalczania poważnej przestępczości, podpisanej w Waszyngtonie z dnia 12 czerwca 2019 r. i naruszenia art. 31 ust. 3, art. 47, art. 49, art. 51 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 6 i art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Autor kasacji nie wiąże tego z zarzutem naruszenia przepisu art. 433 § 2 k.p.k., a przeciż Sąd Apelacyjny w Krakowie nie stosował przepisów wskazanych w tych zarzutach, a zatem nie mógł ich w jakikolwiek sposób naruszyć. Poza sporem jest, że tajemnica komunikowania się, należy do najważniejszych wartości demokratycznego państwa prawa, gwarantowanych zarówno przez Konstytucję RP jak i art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także art. 12 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka. Jednakże ochrona prywatności i autonomia informacyjna nie mają charakteru absolutnego i mogą podlegać ograniczeniom (por. np. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 20 kwietnia 2004 r., sygn. K 45/02, LEX nr 107448, z dnia 12 grudnia 2005 r., sygn. K 32/04, LEX nr 181611). W zdaniu odrębnym do wyroku ETPCz z dnia 12 lipca 1988 r. Schenk przeciwko Szwajcarii, skarga nr 1086/84, czterech sędziów

Trybunału, słusznie podkreśliło, że żaden sąd nie może bez uszczerbku dla właściwego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości opierać się na dowodach, które zostały uzyskane nie tylko w sposób nierzetelny, lecz ponad wszystko bezprawnie. Jednakże np. w wyroku z dnia 23 września 2014 r., Cevat Soysal przeciwko Turcji, skarga nr 17362/03, ETPCz uznał, że dowody uzyskane w drodze podsłuchu przeprowadzonego bez podstawy prawnej, mogą być uznane za dopuszczalne, bowiem ocena rzetelności postępowania dotyczy jego całości, a w wyroku z dnia 3 marca 2016 r. Prade przeciwko Niemcom, skarga nr 7215/10, ETPCz, nie stwierdził naruszenia rzetelności postępowania w sytuacji wykorzystania dowodów uzyskanych w drodze przeprowadzenia przeszukania bez wystarczającej podstawy faktycznej, które później zostało uznane za nielegalne. ETPCz nie sformułował też żadnej ogólnej zasady odnośnie wykorzystywania w procesie tzw. owoców zatrutego drzewa, czyli dowodów zgromadzonych zgodnie z przepisami procedury karnej, lecz na podstawie informacji pochodzących z wcześniej nielegalnej czynności dowodowej.

#### **Odnosnie kasacji adwokata M. B. obrońcy skazanego A. S..**

Tak, jak to podniósł Prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnowie w pisemnej odpowiedzi na kasację, zarzuty w niej podniesione nie zasługują na uwzględnienie. Zarzuty z pkt 3 i pkt 4 i pkt 5, sprowadzają się do w istocie do wykazanie, iż nie uwzględnienie wniosków dowodowych o: dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki czy istnieje możliwość ingerencji w treść danych zgromadzonych przy użyciu programu A., dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu prawa amerykańskiego ustalenie okoliczności czy na używanie programu A. potrzebna jest zgoda właściwego sądu amerykańskiego, dopuszczenie dowodu o zwrócenie się do Departamentu Sprawiedliwości USA celem udzielenia informacji, w jakim kraju znajdują się serwery służące do zapisu danych pozyskanych bezpośrednio z aplikacji A.. Wbrew stanowisku Autora kasacji, w realiach sprawy, nie można przyjąć, iżby decyzja Sądu Apelacyjnego w Krakowie o oddaleniu tych wniosków, rażąco naruszyła unormowanie art. 170 k.p.k.

Postanowienie o oddaleniu tych wniosków zostało uzasadnione, a powody oddalenia tych wniosków mieszczą się w granicach wskazanego przepisu. Nie można się dopatrzyć rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie art. 5 § 2 k.p.k. Reguła z art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze, a mimo to nie dało się usunąć zaistniałych wątpliwości, a wynikający z niej nakaz dotyczy wyłącznie organu procesowego. Wielokrotnie już Sąd Najwyższy wskazywał, że dla oceny, czy nie został naruszony zakaz tłumaczenia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nie jest istotne zgłoszenie wątpliwości przez stronę postępowania, ale wyłącznie to, czy orzekający w sprawie sąd, w realiach konkretnej sprawy, rzeczywiście je powziął i mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2005 r., sygn. akt II KK 476/04, Legalis, z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt II KK 308/10, Legalis). Sąd odwoławczy może zatem naruszyć regułę z art. 5 § 2 k.p.k. w dwóch przypadkach: 1) gdy dokonywał własnych faktycznych i zaistniałą, w świetle jego ustaleń, nieusuwalną wątpliwość, rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, lub 2) gdy zaakceptował błędne postąpienie sądu pierwszej instancji, który mimo iż stwierdził, że powziął nieusuwalne wątpliwości to rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie wątpliwości takie zgłosił jedynie Autor kasacji, nie powzięły ich natomiast sądy orzekające w niniejszej sprawie. Nie można również podzielić zarzutów z pkt 1, pkt 2, pkt 6 i pkt 7 kasacji. Z obszernego pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKA 176/23, jednoznacznie wynika, iż ten Sąd, postąpił w zgodzie z unormowaniem art. 433 § 2 k.p.k., czyli rozważył wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym (por. zwłaszcza s. 106 – 108 oraz s. 78 – 87). Rozważanie to "zastanawianie się nad jakimś zagadnieniem", zaś rozważyć to "rozpatrzyć jakąś sprawę, jakieś zagadnienie, zastanowić się nad czymś, przemyśleć coś" (M. Szymczak (red.), Słownik języka polskiego, Tom III, Warszawa 1981, s. 127).

**Oдноśnie kasacji adwokata A. M. - obrońcy skazanego Ł. T..**

Zarzuty tej kasacji nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszym rzędzie dotyczy to zarzutów z pkt 1, pkt 2, pkt 3 i pkt 4 kasacji w których podniesiono wadliwe rozważenie przez Sąd Apelacyjny kwestii związanych z dopuszczalnością i oceną dowodu z informacji uzyskanych z aplikacji A.. Sąd Najwyższy nie podziela w tej części argumentacji Autora kasacji. Zdaniem Sądu Najwyższego w pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, Sąd Apelacyjny w Krakowie przeprowadził szczegółową analizę tej kwestii, którą to analizę Sąd Najwyższy podziela i nie widząc potrzeby powtarzania trafnej argumentacji Sądu Apelacyjnego w Krakowie odsyła do lektury s. 76 – 91 tego uzasadnienia. Brak jest też podstaw do podzielenia zarzutu z pkt 5 kasacji, gdyż pogląd Sądu Apelacyjnego w Krakowie odnośnie oceny postąpienia Sądu Okręgowego w Tarnowie z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów celem zbadania T. K., zasługuje na akceptację z powodów wskazanych na s. 98 pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Sąd Apelacyjny w Krakowie, odniósł się do zarzutu apelacji obrońcy Ł. T. odnośnie przeprowadzenia dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów z wyjaśnień T. K. i K. A.. (zarzut z pkt 6 kasacji). Nie można zasadnie wywodzić, iż kontrola apelacyjna w tej części była nierzetelna, gdyż przeprowadzono ją z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. Kontrola kasacyjna wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, nie pozwala na podzielenie też zawartych w zarzutach z pkt 10, pkt 11, pkt 12 i pkt 13 kasacji, iż doszło do rażącego naruszenia przez ten Sąd przepisów: art. 170 § 1 pkt 1 w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., gdyż w dniu 6 grudnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił wniosek dowodowy zawarty w apelacji obrońcy Ł. T., jak i wniosek dowodowy zawarty w piśmie tego obrońcy z dnia 20 listopada 2023 r. Decyzje procesowe podjęte w tym względzie przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, znajdują oparcie w przepisach procesowych, nie można dopatrzeć się w realiach sprawy, iż rażąco naruszono przepisy wskazane w tych zarzutach (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V KKN 376/98, LEX nr 50964). Oczywiście inicjatywa dowodowa strony zobowiązuje zawsze sąd do dokonania oceny wnioskowanego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy i w zależności od tej oceny do wydania postanowienia o dopuszczeniu

dowodu lub oddaleniu wniosku dowodowego. Innymi słowy w polskiej procedurze nie jest tak, że każdy wniosek dowodowy strony musi być uwzględniony. W przepisach procedury karnej są wskazane podstawy oddalenia wniosku dowodowego. O naruszeniu reguły *fair trial*, w obszarze prawa dowodowego, możemy mówić tylko wtedy, gdy oddalenie wniosków dowodowych nastąpiło bez powodu. Sąd Najwyższy nie widzi też podstaw do podzielenia zarzutów kasacji z pkt 7, pkt 8 i pkt 9. Jak to już wyżej wspomniano z pisemnego uzasadnienia wyroku musi jasno wynikać, iż kwestie, mające decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, zostały rozważone, natomiast sąd odwoławczy nie jest zobowiązany do szczegółowego, niejako „aptekarского” odnoszenia się do każdej kwestii. Ustawodawca w art. 424 k.p.k., posłużył się określeniem, iż uzasadnienie powinno być „zwięzłe”. W orzecnictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, niejednokrotnie treść pisemnego uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, czy sąd odwoławczy w stopniu należyтым zrealizował wynikający z art. 433 § 2 k.p.k. wymóg rzetelnej kontroli odwoławczej. Z tej perspektywy patrząc na pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, nie można zasadnie twierdzić, iż ten Sąd w sposób nierzetelny rozpoznał kwestie ujęte w zarzutach (por. s. 119 – 121 i s. 125 – 128 tego uzasadnienia).

#### **Odnosnie kasacji adwokata M. O. – drugiego obrońcy skazanego Ł. T..**

Zarzuty tej kasacji nie zasługują na uwzględnienie. W orzecnictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie prezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym Autor kasacji musi wykazać, że to w toku postępowania apelacyjnego doszło do uchybień i to o charakterze rażącym oraz przedstawić argumenty świadczące o tym, iż naruszenie prawa zarzucone sądowi odwoławczemu w sposób istotny wpłynęło na treść orzeczenia tego sądu. Wynika z tego zatem, że nie jest wystarczające „przepisanie” do kasacji zarzutów podnoszonych uprzednio w apelacji - z całkowitym pominięciem wywodów i argumentów przedstawionych przez sąd odwoławczy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2020 r., III KK 24/20, LEX nr 3122744). Zarzuty ujęte pod. lit. a, lit. b i lit c dotyczą oceny legalności wprowadzenia do procesu pozyskanych w drodze pomocy prawnej dowodów, zebranych podczas czynności operacyjnych dokonywanych przez służby policyjne obcego państwa (USA). Poza sporem jest, bo wynika to z

pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23, że ten Sąd rozpoznał i omówił wszystkie zarzuty zawarte w apelacji dotyczące tej kwestii. Z treści sporządzonego uzasadnienia wyroku sądu ad quem, w sposób zrozumiały i jednoznaczny wynika, że dowody uzyskane w drodze pomocy prawnej realizowanej na podstawie art. 587 k.p.k. były dopuszczalne w tym procesie i mogły być wykorzystane jako podstawa do ustaleń. Sąd Najwyższy w pełni akceptuje, prezentowaną w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu ocenę tej kwestii (por. s. 78 – s. 93), i nie widzi aby oceniając zarzuty apelacyjne w tym obszarze Sąd Apelacyjny w Krakowie naruszył i to rażąco unormowanie 433 § 2 k.p.k. oraz pozostałe przepisy wskazane w tych trzech zarzutach kasacyjnych. Nie można też podzielić zarzutu ujętego pod lit.e kasacji, gdyż decyzja Sadu Apelacyjnego w Krakowie o oddaleniu wniosku do zawartego w apelacji o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki, między innymi na okoliczność ustalenia czy zapisy rozmów uzyskanych z aplikacji A. są autentyczne mieści się w granicach zakreślonych przepisem art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. Nie można w każdym razie zasadnie twierdzić, iż ta decyzja procesowa rażąco, narusza wskazane przepisy. Bezzasadny jest również zarzut kasacyjny ujęty pod lit. d, gdyż kwestia odniesienia się przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, jako sąd odwoławczy, w pisemnym uzasadnieniu do sformułowań użytych przez Sąd Okręgowy w Tarnowie podczas czynności ustnego podania najważniejszych powodów wyroku, nie ma żadnego wpływu na treść zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 kwietnia 2024 r., sygn. akt II AKa 176/23.

**Odnosnie kasacji adwokat P. D. – obrońcy skazanego P. Z..**

Podniesione w tej kasacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie trzeba podkreślić, iż stawiając zarzuty na naruszenia przepisów art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 173 § 1 k.p.k., Autor kasacji w istocie kieruje je pod adresem Sądu Okręgowego w Tarnowie, gdyż nie stawia przecież Sądowi Apelacyjnemu Krakowie zarzutu przeprowadzenia w sposób wadliwy kontroli odwoławczej wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt II K 27/22, czyli rażącej obrazy przez sąd odwoławczy przepisu art. 433 § 2 k.p.k., który to przepis zobowiązuje sąd

odwoławczy do rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w apelacji. Miernikiem sposobu wykonania obowiązków rzetelnej kontroli odwoławczej jest między innymi pisemne uzasadnienie orzeczenia sądu odwoławczego (por. np. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2012 r., sygn. akt II KK 253/12, LEX nr 122668). W tej sytuacji zarzuty te są bezzasadne, albowiem w konfiguracji procesowej niniejszej sprawy, przepisy te nie były wprost stosowane przez Sąd Apelacyjny w Krakowie. Nie można podzielić trzech zarzutów z kasacji co do naruszenia przez Sąd Apelacyjny w Krakowie art. 42 ust 2 Konstytucji RP i art. 6 k.p.k. Wskazany przepis Konstytucji RP gwarantuje prawo do obrony w sensie materialnym i formalnym. W sensie materialnym prawo do obrony oznacza możliwość korzystania ze wszelkich środków, dopuszczalnych prawnie w postępowaniu karnym, a nakierowanych na obronę. Z kolei obrona w sensie formalnym obejmuje prawo do wyboru obrońcy lub na zasadach określonych w ustawie korzystania z obrońcy z urzędu. W orzecznictwie ETPCz przyjmuje się, że prowadzenie obrony przez obrońcę jest przede wszystkim sprawą pomiędzy oskarżonym a jego obrońcą, niezależnie od tego, czy obrońca został wyznaczony z urzędu, czy ustanowiony przez oskarżonego (por. np. wyrok Wielkiej Izby ETPCz z dnia 27 listopada 2008 r., Nr 36391/02, Salduz przeciwko Turcji, decyzja ETPCz z dnia 30 listopada 2000 r., Nr 38663/97, Panek przeciwko Polsce, LEX nr 44914). Najczęściej naruszenia prawa do obrony w sensie formalnym są traktowane w orzecznictwie sądowym jako względne przyczyny odwoławcze mogące mieć wpływ na treść orzeczenia. Natomiast naruszenie prawa do obrony w sensie formalnym stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, w razie braku obrony w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz w art. 80 k.p.k., bądź gdy obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Opisane przez obrońcę w uzasadnieniu tych zarzutów kasacyjnych zdarzenia - dotyczące rezygnacji przez P. Z. z dotychczasowego obrońcy z wyboru, ustanowienia dla niego obrońcy z urzędu w osobie adwokata M. G. i jego udziału w postępowaniu apelacyjnym, a następnie udziału w tym postępowaniu adwokat P. D. - kolejnego

obrońcy P. Z. z wyboru, oraz jej substytutą, nie pozwalają na przyjęcie, iż fatycznie doszło w tej sytuacji do rażącego naruszenia prawa do obrony w sensie formalnym, bo na pewno nie doszło do naruszenia prawa do obrony w sensie materialnym, gdyż P. Z., mógł na każdym etapie postępowania apelacyjnego, także po wypowiedzeniu upoważnienia obrońcy, składać wnioski i oświadczenia ustnie bądź na piśmie i wypowiadać się co do każdego dowodu przeprowadzonego przez sąd, w tym także odnośnie depozycji świadka J. R. Nie mógł Sąd Apelacyjny w Krakowie naruszyć przepisu art. 424 § 1 pkt 1 – 2 k.p.k. Przepis ten bowiem określa warunki jakim powinno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji, tymczasem strona może złożyć kasację od prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego, a reguły uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego określa art. 457 § 3 k.p.k., ale pamiętać trzeba o treści przepisu art. 537a k.p.k., z którego wynika, że nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, iż jego pisemne uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Na marginesie tylko należy zauważyć, iż uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, w części zmieniającej dotyczącej P. Z., to jest w zakresie obniżenia kwoty przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, spełnia wymogi art. 424 § 1 pkt 1 – 2 k.p.k. (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 czerwca 2003 r., sygn. akt V KK 313/02, Legalis, z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II KK 107/09, R – OSNKW 2009, poz. 2249). Również w realiach sprawy pozbawione są podstaw zarzuty kasacyjne dotyczące oddalenia wniosków: o dopuszczenie dowodu z zapisów elektronicznego systemu poboru opłat via TOLL, jak i zapisów tachografów, dotyczące pojazdu mechanicznego, którym kierował M. B., o uzyskanie określonych danych z Komendy Miejskiej Policji w G. i T., dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii psychiatry i psychologa odnośnie T. K., mimo, że cyt. „leczył się on psychiatrycznie i zażywali marihuanę”. Nie można też stwierdzić, wbrew pogładowi Autora kasacji, że Sąd Apelacyjny rażąco naruszył art. 202 § 1 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii sądowo psychiatrycznej oskarżonego T. K. celem oceny jego poczytalności w chwili popełnienia



zarzucanego mu czynu i oceny jego aktualnego stanu zdrowia psychicznego oraz możliwości prawidłowego postrzegania rzeczywistości. Odnośnie sugerowanych przez Autora kasacji czynności dowodowych z udziałem P. K., to trzeba przypomnieć, że nie był on stroną postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie i brak było postaw prawnych do przeprowadzenia, z urzędu, dowodu z opinii biegłych psychiatrów i psychologa odnośnie stanu jego poczytalności. Prawidłowo też postąpił Sąd oddalając wnioski dowodowe wskazane przez Autora kasacji, albowiem w realiach sprawy, zachodziły podane przez Sąd w uzasadnieniach postanowień okoliczności, które uprawniały Sąd Apelacyjny w Krakowie do podjęcia takich decyzji. Zawsze bowiem sąd dokonuje wstępnej oceny proponowanego dowodu, z tym, że nie jest to ocena dowodu zmierzająca do ustalenia faktów sprawy, tylko poprzedzająca jego przeprowadzenie, czyli tzw. aprioryczna ocena koncentrująca się na kwestii dopuszczalności dowodu oraz jego przydatności dla ustalenia okoliczności stanowiącej tezę dowodową (por. np. M. Cieślak, Polska procedura karna. Podstawowe założenia teoretyczne, Warszawa, s. 364 – 365).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 2 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

[r.g.]